

ENTER

แม็กนัส กับเทพแห่งเอสมาร์ด ไซล

ค้อนของธอร์
The Hammer of Thor

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

RICK RIORDAN

พลอย โจนส์ แปล

ENTER
เบ็กันส์ เซลส์
นิก พินทอนอส
ค้อนของธอร์
The Hammer of Thor

ENTER
เบ็กันส์ เซลส์
นิก พินทอนอส
ค้อนของธอร์
The Hammer of Thor

RICK RIORDAN
พลอย ใจนัส แปล

ENTER
เบ็กันส์ เซลส์
นิก พินทอนอส
ค้อนของธอร์
The Hammer of Thor

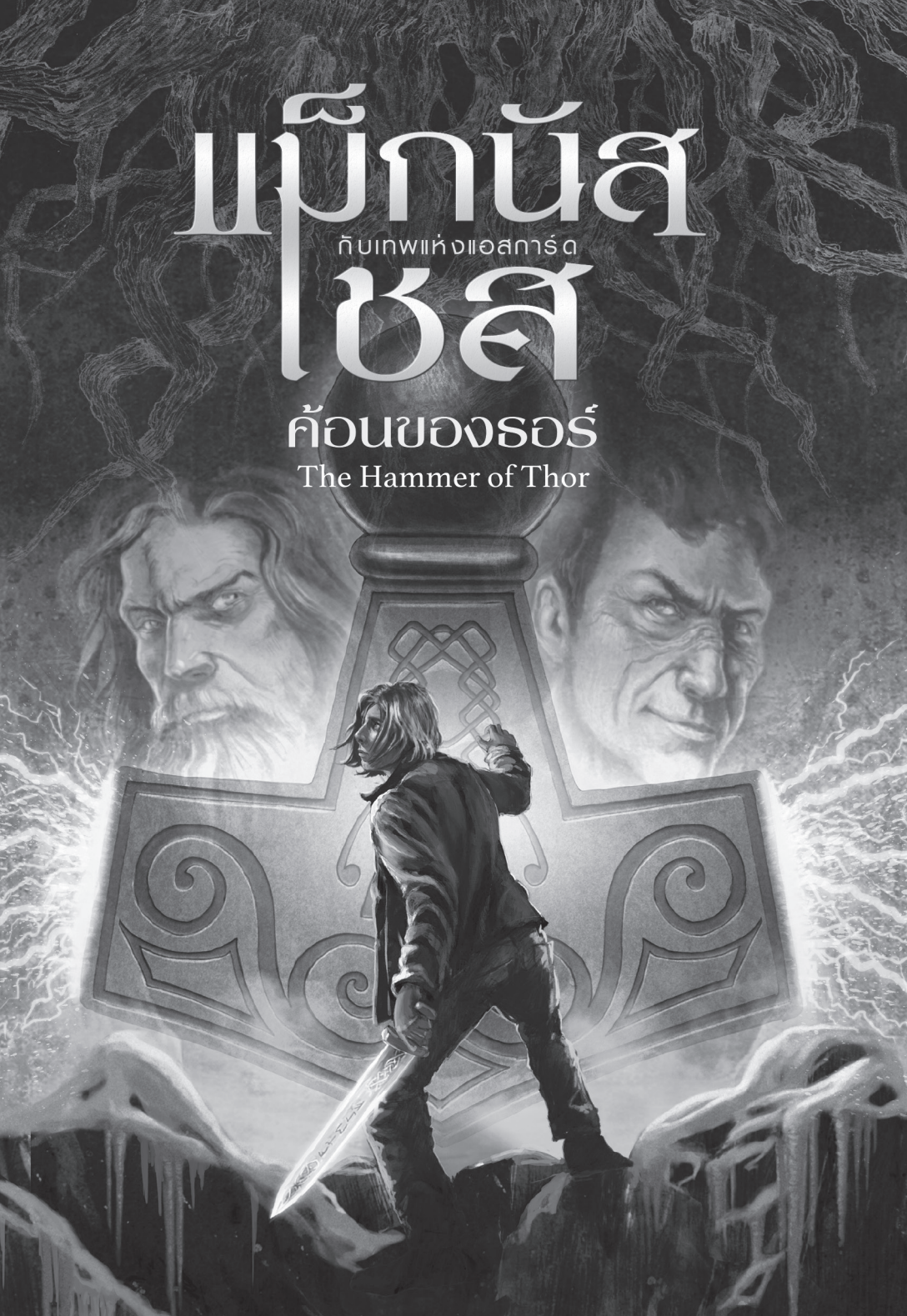
ENTER
www.enter-books.com

ENTER

เบ็กันส์ เซลส์
นิก พินทอนอส
ค้อนของธอร์
The Hammer of Thor

แม็กนัส กับเทพแห่งแอสการ์ด ไซล

ค้อนของธอร์
The Hammer of Thor

แม็กนัส เซส กับค้อนของธอร์

Rick Riordan เขียน พลอย ฝนส์ แปล

Magnus Chase : The Hammer of Thor, by Rick Riordan

Thai edition published in 2019 by Jamsai Publishing Co., Ltd.

Copyright © 2015 by Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through the Gallt and Zacker Literary Agency LLC.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2383-9

ภาพประกอบ © John Rocco

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จنگลอนม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 369 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

เคยทำรีโมตโทรทัศน์หายกันรีเปลา มันท่าหงุดหงิดมากเลยใช้ใหม่ จะเปลี่ยนช่องก็ไม่ได้ เพิ่มเสียงลดเสียงก็ไม่ได้ สำหรับบางคนอาจจะถึงขั้นหาวิธีปิดโทรทัศน์ไม่ได้เลยด้วยซ้ำ เรื่องราวในเล่มนี้แม็กนัส เซสก็กำลังประสบปัญหาคล้ายๆ กันนี้เอง เพราะเทพเจ้าสายฟ้าอย่างธอร์ดันบังเอิญทำเครื่องรับสัญญาณสำหรับดูซีรีส์หายไป ใจ๋ มันช่างชวนโมโหจริงๆ ใช้ใหม่ซีรีส์ใหม่ๆ ต่อคิวกันฉายมากมาย แต่เรากลับดูไม่ได้ และก็ดันบังเอิญอีกว่าเครื่องรับสัญญาณซีรีส์ที่ว่าคือคอนโยเนียร์

เดี๋ยวก่อน...เราไม่ได้บอกว่าคอนโยเนียร์หายไป เพราะมันจะหายไปไม่ได้ใช้ใหม่ละ หากพวกยักษ์จากใจตันเฮมรู้ว่าธอร์ไม่มีค้อนคู่กายแล้ว มีแต่ตัวเปล่าๆ กับแพะสองตัว นั่นต้องไม่ใช่เรื่องดีแน่ๆ เอาเป็นว่าคอนโยเนียร์หายไปไหน ธอร์แค่หามันไม่เจอ และก็ไม่มีใครรู้ว่ามันอยู่ไหน เข้าใจไหม มันไม่ได้หายจริงๆ นะ แต่พวกแม็กนัสต้องรีบหามันให้เจอแบบด่วนๆ โดยที่มันไม่ได้หาย เพราะไม่มันมิดการ์ดได้หายนะแน่ๆ!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์

ประวัตินักเขียน

ริก ไรออร์แดน (Rick Riordan)

นักเล่าเรื่องเทวดาดำเนินานและปกรณัมโบราณ เกิดเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 1964 ที่ซานอันโตนิโอ รัฐเทกซัส ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่บอสตันกับภรรยาและลูกชายอีกสองคน

ก่อนที่จะมาเป็นนักเขียน เขาเป็นครูสอนหนังสือในระดับชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้นทั้งที่โรงเรียนเอกชนและโรงเรียนรัฐบาลนับเนื่องเป็นเวลาถึงสิบห้าปีด้วยกัน

ในสายงานนักเขียน ริก ไรออร์แดนได้รับรางวัลต่างๆ มากมาย ผลงานซึ่งจัดเป็นวรรณกรรมเยาวชนเรื่องแรกของเขาคือ Percy Jackson and the Olympians ตามมาด้วยภาคต่อในชื่อว่า The Heroes of Olympus นอกจากนี้ยังมี The Kane Chronicles ที่ว่าด้วยเรื่องเกี่ยวกับเทพอียิปต์ด้วย

จากใจนักแปล

บางครั้งกลางสังหรณ์ของคนเราก็แม่นยำอย่างน่าขัน ตอนแปล 'แม็กนัส เซส กับดาบแห่งฤดูร้อน' พลอยก็นึกอยู่แล้วว่าเรื่องราวค้อนของธอร์ที่ถูกพาดพิงถึงเป็นระยะจะกลายเป็นเรื่องใหญ่ใหม่นะ พอได้อ่านต้นฉบับเพื่อเตรียมแปลเล่ม 2 ในชุดนี้ก็ถึงบางอ้อทันทีเลย ค้อนมาแล้วจ้า ไม่สิ ต้องเป็นค้อนหายแล้วจ้า มากกว่า ก็เลยเป็นที่มาแห่งการพจกัยครั้งใหม่ของแม็กนัสกับผองเพื่อนทั้งหลายที่สนุกไม่แพ้เล่มแรกเลยคะ

พลอยว่าส่วนหนึ่งที่ทำให้หนังสือชุดแม็กนัส เซสสนุก คือการเอาตำนานเทพนอร์สที่จริงจังและอิงกับแนวคิดลึกซึ้งเกี่ยวกับความตายและวันสิ้นโลก มาเขียนให้อ่านเพลินแบบวรรณกรรมเยาวชน แต่ก็ยังมีความขลังและเร้าใจ สไตส์ไวกิงผสมอยู่อย่างเข้มข้น ส่งผลให้บรรยากาศลึ้นๆ ไม่เคยหายไปไหนเลย ตั้งแต่หน้าแรกจนหน้าสุดท้าย เรื่องราวค้อนของธอร์ที่หายไปเล่ม 2 ก็เช่นกัน ผู้อ่านอาจเครียดกับภารกิจยิ่งใหญ่ของตัวเองที่มีเดิมพันเป็นวันสิ้นโลก แต่ก็จะได้ช้ำกับพฤติกรรมเพี้ยนๆ ของตัวละครและอารมณ์ขันของนักเขียนที่สอดแทรกมาเป็นระยะ แถมยังได้ความรู้เกี่ยวกับตำนานเทพนอร์สไปแบบเต็มๆ อีกด้วย

รู้อย่างนี้แล้วก็ย่ำรอช้าเลยเนอะ เชิญสนุกกับเรื่องราวของอินแฮร์ยัค คนโปรดกันดีกว่า หวังว่าทุกคนจะเพลิดเพลินและมีความสุขเหมือนตอนที่พลอยแปลหนังสือเล่มนี้นะคะ แล้วพบกันใหม่ในแม็กนัส เซสเล่ม 3 ค่ะ

พลอย ใจนัส

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

แต่ เจ. อาร์. อาร์. โทลคีน
ผู้เปิดโลกเทพปกรณัมนอร์สให้ผม

1

หยุดฆ่าแพะของฉันทเสียทีได้ไหม

บทเรียนที่ผมได้มาคือถ้าคุณนัดวาลคิริไปที่เมกาแพซังนอก คุณอาจลงเอยด้วยการต้องจ่ายค่ากาแพและติดแหงกอยู่กับซากไร้ชีวิต

ผมไม่ได้เจอซามิราห์ อัล-อับบาสมาก็อบหกสัปดาห์แล้ว ดังนั้นพออยู่ๆ เธอติดต่อมาและบอกว่ามีเรื่องสำคัญเกี่ยวกับความเป็นความตายที่ต้องคุยกัน ผมก็ตอบตกลงทันที

(ในทางเทคนิคถือว่าผมตายแล้ว จึงไม่น่าจะคุยเรื่องความเป็นความตายได้อีก แต่...แซมพูดด้วยน้ำเสียงร้อนใจจริงๆ นี่นา)

เธอยังไม่มาตอนผมไปถึงร้านริงกิงคัพบนถนนนิวยอร์ก ร้านนี้แน่นเช่นเคย ผมก็เลยรีบไปต่อแถวซื้อกาแพก่อน แซมบินมาถึงในอีกไม่กี่วินาที เธอบินมาจริงๆ นะครับ ชำมศีระษะคนในร้านเลยด้วย

ไม่มีใครสนใจเลยสักนิด มนุษย์ธรรมดาทั่วไปมองสิ่งมหัศจรรย์ไม่ค่อยออก นับเป็นโชคดีเพราะไม่อย่างนั้นชาวบอสตันคงใช้เวลาส่วนใหญ่วิ่งหนีด้วยความตกตื่น ทั้งจากยักษ์ ไทโรลล์ โอเกอร์ และอินแฮร์ยาร์ผู้พกขวานศึกกับแก้วลาเต้

แซมลงมาอยู่ข้างผมในชุดเครื่องแบบ เธอใส่รองเท้าผ้าใบสีขาว กางเกงสแล็กส์สีเทา และเสื้อแขนยาวสีน้ำเงินปักตราดิวงอะคาเดมี่คลุมศีรษะด้วยฮิญาบสีเขียว และห้อยขวานเล่มหนึ่งไว้ที่เข็มขัด ผมค่อนข้างแน่ใจว่าขวานไม่ใช่อุปกรณ์มาตรฐานของสถาบันนี้

ผมดีใจมากที่ได้เจอเธอ แต่ก็สังเกตเห็นว่าใต้ตาของเธอคล้ำ ผิดปกติ แถมยังยื่นโงนเงนอีกต่างหาก

"เฮ้" ผมว่า "เธอดูแย่มาก"

"ยินดีที่ได้เจอนายเช่นกัน แม็กนัส"

"ไม่ใช่อย่างนั้น ฉันไม่ได้หมายถึง...แย่มากแตกต่างจากปกติก็แค่แย่มากเหมือนคนไม่ได้นอนนะ"

"อยากได้ปลั๊กใหม่ จะได้ชุดหลุมฝังตัวเองให้ลึกกว่านี้"

ผมยกมือขึ้นในท่ายอมแพ้ "เธอหายไปอยู่ในช่วงเดือนครึ่งที่ผ่านมา"

ไหล่ของเธอเกร็ง "เทอมนี้ฉันเรียนหนักแทบตาย แถมยังต้องติวหนังสือให้เด็กๆ หลังเลิกเรียนอีก นายอาจจำได้นะว่าฉันมีงานอดิเรกคอยรับวิญญาณคนตายและทำภารกิจลับเฉพาะให้โอดินด้วย"

"เด็กสมัยนี้ตารางแน่นเนอะ"

"ยิ่งกว่านั้นยังมี...โรงเรียนการบินอีก"

"โรงเรียนการบินรี" แถวขยับไปข้างหน้าอีกนิด "ขับเครื่องบินไซ้ใหม่"

ผมรู้ว่าเป้าหมายของแซมคือการเป็นนักบินอาชีพในวันหนึ่ง แต่ผมไม่รู้เลยว่าเธอเริ่มเรียนแล้ว "อายุสิบหกก็เรียนได้แล้วหรือ"

ดวงตาของเธอเปล่งประกายด้วยความตื่นเต้น "ตายายของฉันไม่มีเงินพอหรอก แต่พวกแพดแลนมีเพื่อนที่เปิดโรงเรียนการบิน สุดท้าย

พวกเขาที่เกลี้ยกล่อมตาจิตกับยายบีบีได้..."

"อา" ผมยิ้ม "ถ้าอย่างนั้นก็เป็นของขวัญจากอามีร์สินะ"

แซมหน้าแดง เธอเป็นวัยรุ่นผู้หมั่นหมายแล้วคนเดียวที่ผมรู้จัก
แถมเวลาเธอเขินอายตอนพูดถึงอามีร์ แพตแลนก็น่ารักดีด้วย

"บทเรียนพวกนั้นกระตุ้นความคิดมากที่สุด ต้องใช้ความละเอียด
รอบคอบมากที่สุด..." เธอถอนหายใจอย่างมีความสุข "แต่เรื่องนั้น
เอาไว้ก่อน ฉันไม่ได้เรียกนายมาที่นี่เพื่อคุยเรื่องตารางชีวิตของตัวเองนะ
จะมีสายข่าวมาเจอเราที่นี่"

"สายข่าวอะไร"

"นี่อาจเป็นเงื่อนไขที่ฉันรออยู่ ถ้าข้อมูลนี้เชื่อถือได้..."

โทรศัพท์ของแซมดัง เธอล้วงมันออกมาจากกระเป๋าแล้วสกด
"ฉันต้องไปแล้ว"

"เธอเพิ่งมาถึงนะ"

"งานวาลคิรินะ นี่อาจเป็นรหัสสาม-แปด-หนึ่ง กำลังจะเกิด
การตายเยี่ยงวีรชน"

"ล้อเล่นน่า"

"เปล่าสักหน่อย"

"อะไรเล่า ใครบางคนคิดว่าพวกเขา กำลังจะตายก็เลยส่งข้อความ
มาถึงเธอว่า 'กำลังจะตาย! ต้องการวาลคิริโดยด่วน!' ตามด้วยอีโมจิ
รูปหน้าเศร้าเรียงกันเป็นดับหรือไง"

"ฉันจำได้ว่าเคยรับดวงวิญญาณของนายไปวัลฮัลลานะ ตอนนั้น
นายไม่เห็นส่งข้อความอะไรมาหาฉันเลย"

"ก็จริง แต่ฉันเป็นกรณีพิเศษนี่นา"

"ไปนั่งโต๊ะด้านนอกก็แล้วกัน" เธอว่า "รอพบสายข่าวของฉันให้ที่"

แล้วฉันจะกลับมาให้เร็วที่สุด"

"ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาหน้าตาเป็นยังไง"

"พอเห็นก็รู้เองแหละ" แซมยืนยัน "อย่ากลัวไปเลย ซีเอสโคไนให้ฉัน
ขึ้นหนึ่งด้วยนะ"

เธอบินออกไปจากร้านเหมือนซูเปอร์มุสลิมสาว ทั้งผมให้จ่าย
ค่าอาหารของเราทั้งคู่

ผมซื้อกาแฟแก้วใหญ่สองแก้วกับสโคนอีกสองชิ้น แล้วออกมานั่ง
โต๊ะด้านนอกร้าน

ปีนี้ฤดูใบไม้ผลิมาเยือนบอสตันเร็ว ยังมีหิมะสกปรกเกาะอยู่เป็น
กลุ่มๆ ตามขอบทางเหมือนหิมปนเกาะพื้น แต่ต้นเซอริเริ่มออกดอกตูม
สีขาวแดงแล้ว หนูนั่งสวมเสื้อผ้าสีพาสเทลลายดอกไม้ก็โผล่มาตาม
หน้าต่างร้านเสื้อผ้าหรู นักท่องเที่ยวเดินผ่านไปมาท่ามกลางแสงแดดอุ่น

ผมนั่งอยู่นอกร้านอย่างแสนสบายในชุดเสื้อผ้าที่ซักรีดมาหมาดๆ
ทั้งกางเกงยีน เสื้อยืด และแจ็กเก็ตยีน ผมรู้ตัวว่านี่เป็นฤดูใบไม้ผลิปีแรก
ในรอบสามปีที่ไม่ได้เป็นคนไร้บ้าน

เมื่อเดือนมีนาคมปีก่อนผมยังต้องคุ้ยถังขยะอยู่เลย แถมยัง
นอนใต้สะพานในสวนพิบลิกการ์เดิน ไปไหนมาไหนกับเพื่อนชื่อฮาร์ว
กับบิลลี คอยหนีตำรวจ และดิ้นรนเพื่ออยู่รอดไปวันๆ

จากนั้นเมื่อสองเดือนก่อนผมก็ตายเพราะต่อสู้กับยักษ์ไฟ พอตื่น
ขึ้นมาก็ไปอยู่โรงแรมวัลฮัลลาในฐานะนักรบอินแฮร์รี่ของโอดินแล้ว

ตอนนี้ผมมีเสื้อผ้าสะอาด ได้อาบน้ำทุกวัน ได้นอนบนเตียง
แสนสบายทุกคืน ได้นั่งในคาเฟ่และกินอาหารที่จ่ายเงินซื้อเองโดย
ไม่ต้องกังวลว่าจะโดนพนักงานมาไล่ตอนไหน

ตั้งแต่ผมฟื้นจากความตายก็เริ่มชินกับเรื่องประหลาดหลากหลายอย่าง ผมได้เดินทางท่องเที่ยวไปทั่วทั้งเก้าโลก ได้เจอเทพนอร์ส เอลฟ์ คนแคระ และปีศาจอีกมากมายที่ผมเรียกชื่อไม่ถูก ผมได้ดาบวิเศษที่ตอนนี้อยู่ในรูปจี้หินอักขระ แถมยังได้มีบทสนทนาท่าทีกับลูกพี่ลูกน้องชื่อแอนนาเบ็ธเกี่ยวกับเทพเจ้ากรีกผู้อยู่ในนิวยอร์กและทำให้ชีวิตของเธอยุ่งยาก ดูเหมือนอเมริกาเหนือมีเทพเจ้าโบราณยุบยับไปหมด เกิดการแพร่ระบาดครั้งใหญ่หรือไงนะ

ผมเรียนรู้ที่จะยอมรับเรื่องทั้งหมดนั้นแล้ว

แต่พอได้กลับมาอยู่บอสตันในวันฤดูใบไม้ผลิอากาศดีและได้เที่ยวเล่นแบบเด็กมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งนี่สิ

ผมกลับรู้สึกแปลกๆ แะะ

ผมกวาดตามองมหาชนคนเดินถนนเพื่อหาสายข่าวของแซม พอเห็นก็รู้เองแหละ แซมว่าไว้อย่างนั้น ผมนึกสงสัยว่าหมอนี้มีข้อมูลแบบไหนมาบอกและทำไมแซมคิดว่ามันสำคัญระดับความเป็นความตาย สายตาของผมหยุดอยู่ที่หน้าร้านสุดปลายถนน เหนือประตูยั้งติดป้ายทำจากทองเหลืองและเงินราววิบวับน่าภูมิใจว่า 'บลิทเซนส์เบสต์' แต่ตัวร้านกลับปิดล็อก ประตูหน้ากับหน้าต่างก็ติดกระดาษที่บดจากด้านใน มีป้ายข้อความเปลี่ยนมือหวัดเขียนด้วยหมึกแดงว่า *ปิดปรับปรุงชั่วคราว เราจะกลับมาในไม่ช้า!*

ผมหวังว่าจะได้ถามแซมเรื่องนี้ ไม่รู้เลยว่าทำไมเพื่อนเก่าอย่างบลิทซ์ถึงหายหน้าไปเฉยๆ วันหนึ่งเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อนผมเพิ่งเดินผ่านร้านนี้และพบว่ามันปิด นับแต่นั้นก็ไม่มีข่าวคราวจากบลิทเซนหรือฮาร์ธโตนอีกเลย ซึ่งไม่ใช่นิสัยของพวกเขาเลยสักนิด

ความคิดเรื่องนี้ทำให้ผมใจลอยจนเกือบไม่เห็นสายข่าวของเรา

กระทั่งอีกฝ่ายมาใกล้ถึงตัวแล้ว แต่แซมพูดถูกจริงๆ หมอนี้โดดเด่นมาก
ไม่ใช่ทุกวันหรอกนะที่คุณจะได้เห็นแพะสวมโค้ตยาว

หมวกกลมแบนถูกหนีบไว้ระหว่างเขาโค้งคู้ เว้นตาดำสวมอยู่ที่
ปลายจมูก ชายเสื้อโค้ตยาวก็ขอบพันกับเท้าหลังอยู่เรื่อย

แม้ปลอมตัวได้เก่งขนาดนี้ ผมก็ยังจำได้อยู่ดีว่าหมอนี้เป็นใคร
ผมเคยฆ่าและกินแพะตัวนี้มาแล้วในโลกอื่น นับเป็นประสบการณ์
ที่สร้างความผูกพันแบบลึ้มไม่ลงเลยทีเดียว

"โอดิส" ผมพูด

"จ้ะ" มันว่า "ข้าปลอมตัวมานะ เรียกข้าว่า...โอดิสก็แล้วกัน"

"ฉันไม่แน่ใจว่าแบบนี้เรียกว่าปลอมตัว แต่ก็ตามใจนาย"

โอดิสผู้ใส่ชื่อลับว่าโอดิส ปีนขึ้นมาบนเก้าอี้ที่ผมจองไว้ให้แซม
มันหย่อนก้นนั่งแล้ววางกีบเท้าหน้าลงบนโต๊ะ "วาลคีรีไปไหนแล้ว
นางก็ปลอมตัวมาเหมือนกันใช่ไหม" เขาส่องเข้าไปในถุงขนมใบที่วาง
อยู่ใกล้ที่สุดราวกับแซมอาจซ่อนตัวอยู่ในนั้น

"ซามิราห์ต้องไปรับวิญญาณ" ผมบอก "เดี๋ยวก็กลับมาแล้ว"

"ดีเนอะที่ได้มีจุดมุ่งหมายในชีวิต" โอดิสถอนหายใจ "เอ่อ ขอบใจ
สำหรับอาหารนะ"

"นั่นไม่ใช่ของนาย..."

โอดิสคิดว่าถุงสโคนของแซมแล้วเริ่มเขมือบทั้งกระดาดและ
ทุกอย่าง

คู่สามีภรรยาสูงวัยที่โต๊ะติดกันเหลือบมองเพื่อนแพะของผมแล้วยิ้ม
บางทีสายตามนุษย์อาจมองหมอนี้เป็นเด็กน้อยน่ารักหรือสุนัขนำขัน

"ว่าแต่" ผมแทบทนมองโอดิสสวาปามขนมไม่ไหว เศษของมัน
กระเด็นตกทั่วปากเสื้อโค้ตยาวของเขา "นายมีอะไรจะบอกเราใช่ไหม"

โอดิสเรอ "เรื่องเกี่ยวกับเจ้านายของข้าเอง"

"ธอร์?"

โอดิสนิวหน้า "ใช่ เขานั้นแหละ"

ถ้าผมทำงานให้เทพสายฟ้าก็คงนิวหน้าทุกครั้งที่ได้ยินชื่อเขาเช่นกัน โอดิสกับน้องชายชื่อมารวินทำหน้าที่ลากรถพาหนะของเทพองค์นี้ พวกมันยังเป็นแหล่งเนื้อแพะที่ไม่มีวันหมดของธอร์ด้วย ธอร์ฆ่าพวกมันทุกคืนเพื่อกินเป็นอาหารค่ำแล้วค่อยชุบชีวิตขึ้นมาตอนเช้า นั่นคือสาเหตุที่เด็ก ๆ ทั้งหลายควรเรียนสูง พอโตขึ้นจะได้ไม่ต้องทำงานเหมือนแพะวิเศษพวกนี้

"ในที่สุดข้าก็เจอเงื่อนงำแล้ว" โอดิสบอก "เกี่ยวกับของสำคัญที่เจ้านายทำลายไป"

"นายหมายถึงค้อน..."

"อย่าพูดดังสิ!" โอดิสเตือน "แต่ก็ใช่...ค้อนของเขานั้นแหละ"

ผมก็ย้อนกลับไปถึงเดือนมกราคมตอนได้เจอเทพสายฟ้าครั้งแรก ช่วงเวลาดี ๆ รอบกองไฟ ได้ฟังธอร์ฉายลม คุยเรื่องรายการโทรทัศน์สุดโปรด ฉายลม บ่นเรื่องค้อนที่หายไปซึ่งเขาเคยใช้ฆ่ายักษ์และรับสัญญาณรายการโทรทัศน์สุดโปรด แล้วก็ฉายลมอีก

"ยังไม่เจอหรือ" ผมถาม

โอดิสเคาะกบเท้าหน้ากับโต๊ะ "เออ มันไม่ได้หายไปแบบเป็นทางการสักหน่อย ถ้าพวกยักษ์รู้ว่าธอร์ไม่มีเจ้าสิ่งนั้นก็คงบุกมาโลกมนุษย์ ทำลายทุกอย่าง และข้าคงซีมเศร้าย่างหนัก แต่ถ้าคุยกันแบบไม่เป็นทางการละก็...คำตอบคือใช่ เราค้นหามาหลายเดือนแต่ไม่เจอเลย ศัตรูของธอร์ก็เริ่มใจกล้ามากขึ้นเรื่อยๆ พวกนั้นรับรู้ได้ถึงความอ่อนแอของฝ่ายเรา ข้าบอกนักบ่าบัดว่ามันทำให้ข้านี้ถึง

ตอนเป็นแพะเด็กในคอกแล้วโดนอันธพาลมองประเมิน" สายตาของ โอดิสดูเลื่อนลอยในดวงตาที่มีรูม่านตาวาววรีสีเหลือง "ข้าคิดว่า ความเครียดที่เกิดจากอาการสะเทือนใจเริ่มต้นตอนนั้น"

นี่คือโอกาสที่ผมจะใช้เวลาหลายชั่วโมงนับจากนี้คุยกับโอดิสเรื่อง ความรู้สึกของมัน แต่ผมเป็นคนใจร้ายก็เลยบอกไปแค่ 'ฉันเข้าใจ ความเจ็บปวดของนายนะ' แล้วเปลี่ยนเรื่อง

"โอดิส" ผมพูด "ครั้งหลังสุดที่เจอกัน เราเจอกระบองเหล็กสวยๆ ของธอร์ที่ใช้เป็นอาวุธสำรองได้ เขายังป้องกันตัวได้นี่"

"ก็จริง แต่กระบองนั้นไม่ดีเท่า...คือ มันไม่ทำให้พวกยักษ์กลัว อีกอย่างคือธอร์หงุดหงิดเมื่อต้องดูรายการต่างๆ ผ่านกระบอง หน้าจอ เล็กมากและไม่คมชัดเอาเสียเลย ข้าไม่ชอบให้ธอร์หงุดหงิด มันทำให้ ตัวข้าเองหาความสุขไม่ได้"

หลายอย่างไม่สมเหตุสมผลเลย ทำไมธอร์หาค้อนของตัวเอง ไม่เจอเสียที เขาเก็บเรื่องนี้เป็นความลับจากพวกยักษ์มานานขนาดนี้ ได้อย่างไร และทำไมแพะโอดิสถึงหาความสุขไม่ได้

"ถ้าอย่างนั้นธอร์ก็อยากให้เราช่วยสินะ" ผมเดา

"ไม่ใช่แบบเป็นทางการ"

"เข้าใจแล้ว เราต้องสวมได้ตัวยาวและแว่นตาสีนะ"

"นั่นเป็นความคิดที่ดีเยี่ยม" โอดิสพูด "ข้าบอกวาลคิรีนั่นไว้ว่า จะคอยส่งข่าวให้นางรู้ เพราะนางเป็นผู้รับผิดชอบ...เอ่อ ภารกิจพิเศษ ของโอดิน นี่เป็นเบาะแสดีๆ อย่างแรกที่ข้าได้มาเกี่ยวกับที่อยู่ของ วัตถุสำคัญชิ้นนั้น แหล่งข่าวของข้าเชื่อถือได้ เป็นแพะอีกตัวที่ไปพบ นักบำบัดคนเดียวกัน หมอนั้นแอบได้ยินแพะบางตัวพูดกันในลาน หน้าโรงนา"

"นายอยากให้เราเชื่อข้อมูลจากข่าวซุบซิบในลานหน้าโรงนาที่นายเองได้มาจากห้องนั่งรอพบจิตแพทย์เนี่ยนะ"

"ถ้าเจ้าใช้ประโยชน์จากมันได้ก็ดีเลย" โอดิสโน้มตัวมาข้างหน้าจนผมกลัวว่ามันจะตกเก้าอี้ "แต่เจ้าต้องระวังตัวให้มาก"

ผมต้องพยายามกลั้นหัวเราะอย่างหนัก ผมเคยเล่นปาลูกบอลลวากับยักษ์ไฟมาแล้ว เคยโดนนกอินทรีพาบินไปเหนือหลังคาเมืองบอสตัน เคยตบยักษ์แห่งโลกจากอ่าวแมสซาชูเซตส์ และเอาชนะหมาป่าเฟนริสได้ด้วยกลุ่มเส้นไหมมาแล้ว ตอนนี่เจ้าแพะกลับมาบอกให้ผมระวังตัวเนี่ยนะ

"แล้วค้ออยู่ไหนเล่า" ผมถาม "โจตันเฮมรี นิฟล์เฮมรี ธอร์ฟาร์เทียม ไซท์ใหม่"

"ล้อเล่นแล้ว" แวนกันแดดของโอดิสเอียงอยู่บนจมูก "แต่ค้ออยู่ในสถานที่อื่นซึ่งอันตรายมาก มันอยู่ในโพรวินซ์ทาวน์"

"โพรวินซ์ทาวน์" ผมทวนคำ "ที่อยู่ตรงดิ่งเคปค้อดนะรี"

ผมมีความทรงจำเลือนรางเกี่ยวกับสถานที่นี้ แม่เคยพาผมไปที่นั่นช่วงสุดสัปดาห์ในฤดูร้อนตอนผมอายุราวแปดปี ผมจำชายหาค ลูคอมซอลต์วอลเตอร์ทัฟฟี ลีอบสเตอร์โรลล์ และบรรดาห้องแสดงศิลปะได้ เรื่องน่ากลัวที่สุดที่เราเจอคือนางนวลห้องว่าง

โอดิสพูดเสียงเบาลง "มีรังในโพรวินซ์ทาวน์...รังไวต์"

"ไวต์ที่แปลว่าขาวเหรอ"

"ไม่ใช่ ไม่ใช่แบบนั้น ไวต์..." โอดิสตัวสั่น "คืออย่างนี้ ไวต์คือผีดิบทรงพลังที่ชอบสะสมอาวุธวิเศษ สุสานของไวต์เรียกว่ารัง ขอโทษนะ ข้าไม่ค่อยกล้าพูดถึงไวต์ มันทำให้ข้านึกถึงพ่อ"

คำพูดนี้ทำให้ผมนึกตั้งคำถามอีกมากมายเกี่ยวกับวัยเด็กของ

โอดิส แต่ก็ตัดสินใจปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของนักบำบัดจิต

"ในโพรวินซ์ทาวน์มีรังไวต์เยอะไหม" ผมถาม

"เท่าที่ข้ารู้มีแค่รังเดียว แต่แค่นั้นก็พอแล้ว ถ้าของสำคัญอยู่ที่นั่น ก็เอาคืนมาได้ยาก ทั้งอยู่ใต้ดินและมีเวทมนตร์ทรงพลังปกป้องไว้ เจ้าจะต้องขอความช่วยเหลือจากเพื่อน...คนแคระกับเอลฟ์"

ถ้าผมรู้ว่าเพื่อน ๆ อยู่ไหนก็คงดี ได้แต่หวังว่าแซมคงรู้มากกว่าผม

"ทำไมธอร์ไม่ไปตรวจสอบรังที่ว่าด้วยตัวเอง" ผมถาม "เดี่ยว...ขอเดานะ เขาไม่อยากรีดดูความสนใจ หรือเขาอยากให้เรามีโอกาสได้ทำตัวเป็นวีรชน หรือมันเป็นงานยากและเขามีรายการโทรทัศน์ที่อยากดู"

"บอกตามตรงนะ" โอดิสว่า "ซีซั่นใหม่ของเจสซิกา ใจนส์เพิ่งเริ่มฉายแหละ"

ไม่ใช่ความผิดของแพะตัวนี้ ผมบอกตัวเอง มันไม่สมควรโดนต่อ

"ก็ได้" ผมว่า "รอแซมกลับมาแล้วค่อยวางแผนกัน"

"ข้าไม่แน่ใจว่าควรอยู่กับเจ้า" โอดิสเลียเศษขนมจากปากเสื้อ "ข้าน่าจะบอกเจ้าก่อนหน้านี้ แต่ประเด็นคือมีใครบางคน...หรืออะไรบางอย่าง...สะกดรอยตามข้าอยู่"

คนที่ต้นคอกของผมลุกขึ้น "นายคิดว่าพวกนั้นตามนายมาที่นี้หรือเปล่า"

"ข้าไม่แน่ใจ" โอดิสบอก "หวังว่าการปลอมตัวของข้าคงทำให้พวกนั้นจำไม่ได้"

ไอ้ย เยี่ยมเลย ผมคิด

ผมกวาดตามองไปตามถนน แต่ไม่เห็นใครที่ติดขุมอยู่อย่างเด่นชัด "นายได้เห็นใครบางคนหรืออะไรบางอย่างที่ว่าแบบซัดๆ ไหม"

"ไม่" โอดิสยอมรับ "แต่ธอร์มีศัตรูทุกรูปแบบที่อยากขัดขวางเรา"

ไม่ให้ได้...ค้อนของเขาคืนมา พวกนั้นไม่ยอมให้ข้าแบ่งปันข้อมูลนี้ให้เจ้ารู้ โดยเฉพาะในสวนท้าย เจ้าต้องเตือนซามิราห์ว่า..."

ฉีก

ผมอยู่ในวัลธัลลาก็เลยชินกับอาวุธร้ายแรงที่ลอยมาจากไหนไม่รู้ แต่ก็ยังตกใจอยู่ดีเมื่อเห็นขวานปักทะลุอกที่มีขนคอกหนามของโอดิส

ผมพุ่งตัวข้ามโต๊ะไปช่วย ในฐานะลูกชายของเพรย์ผู้เป็นเทพแห่งความอุดมสมบูรณ์และสุขภาพ ผมสามารถใช้เวทมนตร์รักษาพยาบาลเบื้องต้นได้ค่อนข้างดีหากมีเวลาเพียงพอ แต่ทันทีที่แตะตัวโอดิสก็รู้เลยว่าสายเกินไปแล้ว ขวานเล่มนี้ปักทะลุหัวใจของมันพอดี

"อัยตาย" โอดิสโอบอกมาเป็นเลือด "ข้าจะ...ตาย...ละนะ"

หัวของผมหงายไปด้านหลัง หมวกกลมแบนก็หล่นกลงไปบนทางเท้า สุภาพสตรีผู้นั่งอยู่ด้านหลังเราหวีดร้องลั่นราวกับเพิ่งสังเกตว่าโอดิสไม่ใช่ลูกสุนัขน่ารัก อันที่จริงมันคือแพะที่ตายแล้ว

ผมกวาดตามองไปตามหลังคาอาคารที่อยู่อีกฟากถนน เมื่อประเมินจากมุมของขวานก็ต้องมาจากตรงไหนสักแห่งบนนั้นแน่ๆ...

ใช่แล้ว ผมเห็นการเคลื่อนไหววูบหนึ่งขณะผู้จู่โจมพยายามหลบให้พ้นจากสายตา ร่างในชุดดำสวมอะไรบางอย่างที่เหมือนหมวกเกราะโลหะ

หมดเวลาตีหมาแพร์นรมย์แล้ว ผมดึงจิวี่เศษออกจากสร้อยคอ แล้วรีบวิ่งตามฆาตกรฆ่าแพะไปทันที

2

แค่จากไล่ล่าบนหลังคาแบบทั่วไป แต่มีดาบพุ่งได้กับนินจาด้วยนะ

ผมควรแนะนำให้คุณได้รู้จักกับดาบของผมสักหน่อย

แจ็ก นี่คือนักอ่านนะ คนอ่าน นี่คือนักแจ็กนะ

ชื่อจริงของมันคือ*ซูมาร์แบรนเดอร์*หรือดาบแห่งฤดูร้อน แต่แจ็กชอบชื่อแจ็กมากกว่าด้วยเหตุผลหลายอย่าง เมื่อแจ็กอยากจับซึ่งก็เกือบตลอดเวลานั้นแหละ มันก็จะห้อยอยู่บนสร้อยคอของผมในรูปสัญลักษณ์เฟอูซึ่งเป็นอักขระของเฟอริ

เมื่อผมต้องการความช่วยเหลือจากมัน แจ็กก็จะเปลี่ยนเป็นดาบและฆ่าสิ่งต่างๆ ให้ บางครั้งมันก็ทำงานขณะที่ผมถือมันไว้ในมือ บางครั้งก็บินไปรอบๆ ด้วยตัวเองและร้องเพลงบิ๊อบน่ารำคาญไปด้วย มันเป็นดาบวิเศษเพราะแบบนี้แหละ

ขณะผมวิ่งข้ามถนนนิวยอร์ก แจ็กก็แปลงร่างกลับเป็นดาบอยู่ใน

มือผม ตัวดาบเป็นแบบสองคมยาวสามสิบนิ้ว ทำจากเหล็กกล้าที่หลอมด้วยกระดูก และสลักอักขระโบราณที่กะพริบเปลี่ยนสีได้ตอนแจ็กพุด

"เกิดอะไรขึ้น" มันถาม "เรากำลังจะฆ่าใคร"

แจ็กอ้างว่าไม่เคยแอบฟังบทสนทนาของผมตอนเป็นจ๊ว มันบอกว่าส่วนใหญ่จะสวมหูฟังไว้ ผมไม่เชื่อหรอกเพราะแจ็กไม่มีหูฟังหรือแม้แต่หูด้วยซ้ำ

"ไล่ตามมือลอบสังหาร" ผมโพล่งออกไปพรางหลบรถแท็กซี่ที่ฆ่าแพะ"

"ได้เลย" แจ็กว่า "เหมือนเคยสินะ"

ผมกระโดดขึ้นไปด้านข้างตึกสำนักพิมพ์เพียร์สัน ช่วงสองเดือนที่ผ่านมาผมได้ฝึกใช้พลังอินแฮร์รี่มาอย่างดี ดังนั้นพอกระโดดแค่ครั้งเดียวก็ขึ้นไปถึงขอบอาคารที่อยู่สูงเหนือทางเข้าหลักถึงสามชั้น ได้อย่างไม่มีปัญหา แม้ถือดาบอยู่ในมือข้างหนึ่งด้วยก็ตาม จากนั้นผมก็กระโดดจากขอบหน้าต่างบานหนึ่งไปอีกบาน สูงขึ้นไปด้านข้างตัวอาคารหินอ่อนสีขาว พยายามปลุกวิญญาณไอ้ตัวเขียวฮัลคินในตัวจนกระทั่งขึ้นไปถึงยอดตึก

เงาดำของร่างที่ยืนสองขาเพ็งหายไประหว่างปล่องไฟอีกด้านของหลังคา ฆาตกรฆ่าแพะดูเหมือนมนุษย์ ทำให้ตัดกรณีแพะฆ่าแพะไปได้ แต่ผมเองก็เห็นเก้าโลกมามากพอจะรู้ว่ารูปร่างเหมือนมนุษย์ไม่ได้แปลว่าต้องเป็นมนุษย์เสมอไป หมอนี่อาจเป็นเอลฟ์ คนแคระยักษ์ตัวเล็ก หรือแม้แต่เทพฆาตกรถือขวาน (ขออ้อ อยู่เป็นเทพฆาตกรถือขวานเลย)

เมื่อผมไปถึงแถวปล่องไฟนั้น อีกฝ่ายก็กระโดดหนีไปยังหลังคา

อาคารถัดไปแล้ว ฟังดูอาจไม่น่าประทับใจอะไรมากมาย แต่ขอบอกว่าอาคารหลังถัดไปเป็นคุณหาสน์หินสีน้ำตาลที่อยู่ห่างไปห้าสิบลูกโดยมีลานจอดรถเล็กๆ คันกลางอีกที ฆาตกรฆ่าแพะกระโดดข้ามไปได้โดยข้อเท้าไม่พลิกด้วยซ้ำ เขาดีลังกาแล้วลุกขึ้นมาวิ่งต่อได้เลย จากนั้นก็กระโดดข้ามกลับมาทางถนนนิวยอร์กโดยไปอยู่บนยอดโบสถ์โคฟเวแนนต์

"ฉันเกลียดหมอนี่จัง" ผมว่า

"รู้ได้ไงว่าเป็นผู้ชาย" แจ็กถาม

ดาบนี้เฉียบแหลมจริง (โทษที ผมเอาแต่เล่นมุกแบบนี้อยู่เรื่อย) เสื้อผ้าสีดำทรงหลวมและหมวกเกราะสงครามโลหะทำให้ยากจะคาดเดาเพศของเขาหรือเธอได้ แต่ผมตัดสินใจคิดว่าเป็นชายไว้ก่อน ไม่นั่นใจว่าเพราะอะไร บางทีถ้าคิดว่าเป็นชายอาจจะตื่นความรู้สึกหงุดหงิดได้มากกว่ากระมัง

ผมถอยหลัง ออกวิ่งแล้วกระโดดไปยังโบสถ์

ก็อยากบอกคุณอยู่หรือคณะว่าผมลงไปยืนบนยอดโบสถ์ สวมกุญแจมือให้ฆาตกร แล้วประกาศว่า *ขอจับกุมข้อหาฆาตกรรมปลุสตีวี!*

แต่ความจริงคือ...เอ่อ โบสถ์โคฟเวแนนต์มีกระจกสีแสนสวยสร้างโดยทิฟฟานีในทศวรรษพันแปดร้อยเก้าสิบ กระจกบานหนึ่งทางฝั่งซ้ายของตัวโบสถ์มีรอยร้าวใหญ่ด้านบน ฝีมือผมเองแหละ

ผมชนหลังคาลาดเอียงของโบสถ์แล้วไถลลงมา ต้องใช้มือขวาค้ำน้ำหนักไว้ ความสำเร็จปวดแหลมคมพุ่งขึ้นมาตามเล็บนิ้วมือผมหนี้อยากขอบหลังคา เเท้าตะไปมาแล้วโดนกระจกสีแสนสวยตรงภาพพระกุมารพอลี

แต่ถ้ามองในแง่ดีก็ถือว่าการห้อยต่อแตรจากหลังคาช่วยชีวิตผมไว้

ขณะที่ผมบิดตัวก็พบว่ามือขวามือหนึ่งลอยมาจากด้านบนแล้วเฉือนกระดูกเสื่อแจ็กเก็ตยื่นจนขาด ถ้าใกล้กว่านี้อีกนิ้วเดียวก็คงปักอกผมไปแล้ว

"เฮ้ย!" ผมร้อง

ผมมักโวยวายเวลาไม่มีใครพยายามฆ่า จริงอยู่ที่พวกเราอินแฮร์ยาร์ในวัลฮัลลาฆ่ากันเองอยู่บ่อยๆ แล้วก็ฟื้นคืนชีพได้ทันเวลาอาหารค่ำ แต่ถ้าอยู่นอกวัลฮัลลาก็มีสิทธิ์ตายจริง หากคราวนี้ผมตายในบอสตัน ก็คงไม่ได้ฟื้นคืนชีพอีกแน่ๆ

ฆาตกรฆ่าแพะกัมลงมามองผมจากยอดหลังคา ขอขอบคุณเทพเจ้าที่ดูเหมือนเขาใช้ขวานไปหมดแล้ว แต่โชคร้ายที่เขายังมีดาบเล่มหนึ่งข้างกาย กางเกงรัดรูปและเสื่อยาวของเขาเย็บจากหนังสัตว์สีดำ เสื่อไค้ตเกราะอ่อนเป็นอนคราบเขม่าห้อยหลวมอยู่ที่อก หมวกเหล็กกลมดำมีม่านเกราะอ่อนห้อยจากขอบหมวก นี่คือนี่ที่พวกเราในโลกไวคิงเรียกว่า *อเวนเทล* มันคลุมลงไปถึงส่วนคอของเขาทั้งหมด ส่วนใบหน้าก็มีเกราะหน้ารูปหมาป่าแยกเขี้ยวปิดไว้

หมาป่าอีกแล้ว ทุกคนในเก้าโลกรักหมาป่ากันเหลือเกิน มีทั้งโล่หมาป่า หมวกเกราะหมาป่า ภาพพักหน้าจอหมาป่า ชุดนอนลายหมาป่า และงานเลี้ยงวันเกิดธีมหมาป่า

ส่วนผมไม่ค่อยชอบมันนักหรอก

"ฟังให้ดีนะ แม็กนัส เซล" เสียงของฆาตกรสั้นรัว เปลี่ยนจากเสียงแหลมสูงแบบผู้หญิงเป็นเสียงทุ้มต่ำแบบผู้ชายราวกับผ่านเครื่องตัดเสียง "อยู่ให้ห่างจากโพรวินซ์ทาว์น"

นิ้วมือซ้ายของผมจับด้ามดาบแน่นขึ้น "แจ็ก จัดการเลย"

"แน่ใจนะ" แจ็กถาม

นักฆ่าส่งเสียงขู่ 'ไม่รู้ทำไมผู้คนมักตกใจเมื่อพบว่าดาบของผม
พูดได้'

"ข้ารู้" แจ็กพูดต่อ "ข้ารู้ว่าหมอนี้ฆ่าโอดิส แต่*ใครๆ* ก็ฆ่าโอดิส
การโดนฆ่าเป็นงานประจำของโอดิสนะ"

"ตัดหัวเขาหรือทำอะไรสักอย่างเถอะน่า!" ผมตะโกน

นักฆ่าไม่โง่ จึงหันหลังแล้วหนีไปทันที

"จับตัวเขามาให้ได้!" ผมบอกแจ็ก

"ทำไมข้าต้องทำงานยากๆ ทั้งหมดเลย" แจ็กบ่น

"เพราะฉันห้อยต้องแต่งอยู่ตรงนี้ ส่วนนายเป็นอมตะนะสิ!"

"ถึงเจ้าพูดถูกก็ไม่ได้ทำให้ข้ารู้สึกดีขึ้นหรอกนะ"

ผมขำวังมั้นข้ามสี่ระยะ แจ็กคงสว่างหายลับไปจากสายตา มัน
บินตามฆาตกรฆ่าแพะพลางร้องเพลง 'เซก อิต ออฟ' ในแบบของตัวเอง
ไปด้วย (ผมเคยบอกมันแล้วว่าเพลงนี้ไม่ได้ร้องว่า *ซีส เกรเตอร์ส*
กอนนา เกรต เกรต เกรต เกรต เกรต)

แม้มือซ้ายของผมว่างแล้ว ก็ยังต้องใช้เวลาอีกสองสามวินาทีกว่า
จะเหินยวตัวขึ้นไปบนหลังคาได้สำเร็จ เสียงดาบปะทะกันดังก้องจาก
อาคารก่ออิฐตรงไหนสักแห่งทางทิศเหนือ ผมแผนแนบไปทางนั้น
กระโดดข้ามหอคอยโบสถ์แล้วกระโจนข้ามถนนเบิร์กสีย์ ผมกระโดด
จากหลังคาแห่งหนึ่งไปอีกแห่งจนกระทั่งได้ยินเสียงแจ็กร้องดังแว่ว
มาไกลๆ "ไอ้อว!"

คนส่วนใหญ่อาจไม่วิ่งเข้าไปร่วมวงต่อสู้เพียงเพราะเป็นห่วง
สวัสดิภาพของดาบ แต่นั่นคือสิ่งที่ผมทำ เมื่อไปถึงมุมถนนบอยล์สตัน
ผมก็ไต่ขึ้นด้านข้างอาคารจอดรถจนถึงดาดฟ้าและเจอแจ็กต่อสู้เพื่อ...
เอ่อ อาจไม่ใช่ต่อสู้เพื่อชีวิต แต่อย่างน้อยก็เพื่อปกป้องศักดิ์ศรีของ

ตัวเอง

แจ็กมักคุยโอว่ว่าเป็นดาบคมที่สุดในเก้าโลก ตัดได้ทุกอย่าง และต่อสู้อัศวินได้พร้อมกันเป็นโหล ผมเชื่อนะ เพราะผมเองก็เคยเห็นมัน เอาชนะยักษ์ที่ตัวใหญ่เท่าตีกระฟ้ามาแล้ว แต่ฆาตกรฆ่าแพะกลับรุกรไล้แจ็กบนดาบฟ้าได้อย่างสบาย นักฆ่าผู้นี้อาจตัวเล็ก แต่ก็แข็งแรงและว่องไว ดาบเหล็กกรมดำปะทะกับแจ็กจนเกิดเป็นประกายไฟ ทุกครั้งที่ดาบสองเล่มปะทะกัน แจ็กก็จะร้องว่า "โอ้ว! โอ้ว!"

ผมไม่รู้ว่แจ็กตกอยู่ในอันตรายจริงๆ หรือไม่ แต่ก็ตัดสินใจว่าต้องช่วยมัน ในเมื่อผมไม่มีอาวุธอื่นและไม่อยากต่อสู้อี้อะไร ผมก็เลยวิ่งไปยังเสาโคมไฟที่อยู่ใกล้สุดแล้วถอนมันจากพื้นปูน

แบบนี้อาจเหมือนผมวัดความสามารถ แต่บอกตามตรงเลยว่ไม่ใช่ เสานี้เป็นสิ่งเดียวที่ใช้เป็นอาวุธได้และอยู่ใกล้มือที่สุด... หากไม่นับรถเล็กซัสที่จอดอยู่ ผมเองก็ไม่แข็งแรงพอจะใช้รถยนต์คันหุมากวัดแกว่งเป็นอาวุธเสียด้วยสิ

ผมบุกเข้าไปใส่ฆาตกรฆ่าแพะพร้อมอาวุธยาวยี่สิบนิ้วที่ดัดแปลงจากเสาโคมไฟ มันดึงความสนใจของเขาได้ ขณะเขาหันมาหาผมแจ็กก็ฉวยโอกาสนี้ฟันใส่ต้นขาจนได้ผลลึก ฆาตกรฆ่าแพะคำรามแล้วเซ

นี่เป็นโอกาสของผม ผมน่าจะโค่นเขาได้ แต่ตอนที่ผมอยู่ห่างไปสิบฟุตก็ได้ยินเสียงคำรามลอยแหวกอากาศมาจากที่ไกลๆ มันทำให้ผมตัวแข็งค้างไปทันที

โอ้ แม็กนัส คุณอาจกำลังคิดแบบนี้ ก็แค่เสียงคำรามที่แว่วมาไกลๆ จะอะไรมักหนาแล้ว

ผมอาจเคยบอกไปแล้วว่ไม่ชอบหมาป่า ตอนผมอายุสิบสี่ปี

ก็มีหมาป่าสองตัวที่ตาสว่างเรืองเป็นสีฟ้าโผล่มาหาแม่ของผม ประสบการณ์ล่าสุดกับเฟรนด์ก็ไม่ได้ช่วยให้ผมชื่นชอบสัตว์ชนิดนี้เพิ่มขึ้นเลย

เสียงคำรามนี้เป็นเสียงหมาป่าแน่ๆ มันดังมาจากตรงไหนสักแห่งที่อยู่อีกฟากของบอสตันคอมมอน สะท้อนก้องไปตามตีกระฟ้าและทำให้เลือดของผมเย็นเฉียบทันที มันเป็นเสียงเดียวกับที่ผมเคยได้ยินในคืนที่แม่ตาย มีทั้งความหวียวโหยและซัยชนะอยู่ในเสียงนี้ นี่คือนเสียงของสัตว์ประหลาดที่เจอเหยื่อ

เสาคอมไฟเลื่อนหลุดจากมือผมแล้วตกลงไปกระทบพื้นเสียงดังก้อง แจ็กลอยมาอยู่ข้างผม "เอ่อ ซินญอร์...เรายังสู้กับหมอนี่อยู่ไหมเนี่ย"

นักฆ่าเซดอยหลัง ขนสัตว์สีดำที่กางเกงเปื้อนเลือดวาววับ "มันเริ่มต้นแล้วสินะ" เสียงของเขาฟังดูเหมือนถูกบิดมากขึ้นไปอีก "ระวังตัวให้ดีเถอะแม็กนัส ถ้าไปที่โพรวินซ์ทาวน์ก็จะเข้าทางศัตรูทันที"

ผมจ้องเงาหน้าทีแฉะแยกเขี้ยว รู้สึกเหมือนตัวเองกลับไปอายุสิบสี่อีกครั้งและอยู่ตามลำพังในตรอกหลังห้องพักในคืนที่แม่ตาย ผมจำได้ว่าเงาหน้าขี้มนมองบันไดหนีไฟจากพื้นตรงที่ตกลงไป ได้ยินเสียงหมาป่าหอนดังมาจากห้องนั่งเล่น จากนั้นเปลวไฟก็ระเบิดออกมาทางหน้าต่าง

"ใคร...นายเป็นใคร" ผมถามออกไป

นักฆ่าหัวเราะเสียงแหบ "ถามผิดแล้ว สิ่งที่คุณถามคือแม็กนัส เซสพร้อมจะสูญเสียเพื่อนหรือยัง ถ้ายังก็ปล่อยให้ค้อนของธอร์หายต่อไปเถอะ"

เขาถอยไปถึงขอบคานฟ้าแล้วล้มไปด้านหลัง

ผมวิ่งไปที่ขอบคานฟ้าตอนพิราบกลุ่มหนึ่งบินฮือขึ้นมาเหมือนกลุ่มเมฆสีเทาอมฟ้า มันบินวนเหนือดงปล่องไฟของแบ็กเบย์ เมื่อ

มองไปด้านล้างก็ไม่เห็นการเคลื่อนไหว ไม่มีศพ ไม่มีวีแววของนักฆ่าเลย

แจ็กลอยอยู่ข้างผม "ข้าเกือบเล่นงานหมอนั่นได้แล้ว แต่เจ้าให้ข้า
ลงมือแบบไม่ทันตั้งตัว ไม่มีเวลายึดเส้นยึดสายก่อนด้วยซ้ำ"

"ดาบไม่ต้องยึดเส้นยึดสายสักหน่อย" ผมว่า

"โอ๊ย ขออภัย คุณผู้เชี่ยวชาญเรื่องการอบอุ่นร่างกายที่เหมาะสม!"

ชนพิราบกระจุกหนึ่งลอยวนลงมาตรงขอบคานฟ้าแล้วติดอยู่บน
คราบเลือดของนักฆ่า ผมหยิบชนนกอันเล็ก ๆ ขึ้นมาและมองของเหลว
สีแดงที่เปื้อนมันอยู่

"เอาไงต่อ" แจ็กถาม "แล้วเสียงหมาป่าหอนนั่นมันอะไรกัน"

ผมรู้สึกเหมือนมีน้ำเย็นจัดไหลลงมาตามท่อนู ปากก็เหมือนมี
รสชาติขมๆ เย็นๆ ค้างอยู่ "ไม่รู้สิ" ผมว่า "ไม่ว่ามันคืออะไรก็เงียบไปแล้ว"

"ไปตรวจสอบหน่อยดีไหม"

"ไม่! ฉันหมายความว่า...กว่าเราจะรู้ว่าเสียงนั้นมาจากไหนก็คง
สายเกินกว่าจะทำอะไรได้แล้ว อีกอย่างคือ..."

ผมพิจารณาชนพิราบเปื้อนเลือด นึกสงสัยว่าอยู่ๆ ฆาตกรฆ่าแพะ
หายไปเฉยๆ ได้อย่างไร แต่มยังรู้เรื่องค้อนของธอร์ที่หายไปด้วย
เสียงดัดของเขายังดังก้องอยู่ในหัวผม พร้อมจะสูญเสียเพื่อนหรือยัง

บางอย่างเกี่ยวกับนักฆ่าผู้นี้ดูผิดปกติมาก...แต่ก็คุ้นเคยอย่าง
ประหลาด

"เราต้องกลับไปหาแซม" ผมคว้าด้ามดาบแล้วความเหนียวล้า
ก็โจมตีทันที

ข้อเสียของการมีดาบที่ต่อสู้อุ้ได้เองคือไม่ว่าแจ็กทำอะไร ผมก็ต้อง
รับผลจากการกระทำนั้นทันทีที่มันกลับมาอยู่ในมือผม ผมรู้สึกถึง
รอยฟกช้ำที่แผ่ไปตามแขน แจ็กได้แผลทุกครั้งที่จะทะกับดาบอีกเล่ม

ขาของผมสั้นเหมือนทำท่าบริหารกล้ามเนื้อขาามาตลอดช่วงเช้า ก็อันตรายกว่าตัวขึ้นในคอ มันคือความรู้สึกอับอายของแจ็กที่เอาชนะฆาตกรฆ่าแพะไม่ได้

"เฮ้ เพื่อน" ผมว่า "อย่างน้อยนายก็ฟันเขาได้ผลนะ ฉันทำแบบนี้ไม่ได้ด้วยซ้ำ"

"ใช่ ก็จริง..." แจ็กพูดด้วยน้ำเสียงละอายใจ มันไม่ชอบให้ผมต้องมารู้เรื่องแบบนี้ "บางที่เจ้าน่าจะพักสักนาทีนะ *ซินญอร์* เจ้าไม่อยู่ในสภาพที่..."

"ฉันไม่เป็นไรหรอก" ผมบอก "ขอบคุณนะแจ็ก นายทำดีแล้ว"

ผมอธิษฐานให้มันกลับเป็นจี้ จากนั้นก็เอามาห้อยไว้กับสร้อยคอเช่นเดิม

แจ็กพูดถูกอยู่เรื่องหนึ่ง ผมต้องพัก ในใจนี้ก็อยากคลานเข้าไปในรถเล็กซ์สแสดงสวายนั่นแล้วจับสักครู่ แต่ถ้าฆาตกรฆ่าแพะตัดสติใจย้อนกลับไปที่บ้านถึงกิงคัพ ถ้าหมอนั้นเจอแซมตอนเธอไม่ทันระวังตัว...

ผมออกเดินทางข้ามดาตฟ้า หวังว่าคงไม่สายเกินไป

3

เพื่อนๆ ปกป้องผมโดยปิดบังทุกอย่าง ขอบคุณมากนะเพื่อน

เมื่อกลับมาถึงร้านกาแฟก็เจอแซมยืนค้าศพอิติสอยู่

ลูกค้าเดินเข้าออกร้านจริงกึ่งคัฟโดยอ้อมแพะตายเป็นวงกว้าง ดูเหมือนพวกเขาไม่แตกตื่นอะไร บางทีอาจเห็นอิติสเป็นคนไร้บ้านที่นอนสลบอยู่ ผมเคยมีเพื่อนสนิทเป็นแบบนี้ จึงรู้ว่าผู้คนอาจมีปฏิกิริยาอย่างไรได้บ้าง

แซมขมวดคิ้วมองผม ใต้ตาซ้ายของเธอมีรอยข้ำที่ได้มาใหม่ "ทำไมสายขาวของเราตายแล้ว"

"เรื่องยาว" ผมว่า "ใครต่อเธอ"

"เรื่องยาวเหมือนกัน"

"แซม..."

เธอไม่สนใจความห่วงใยของผม "ฉันไม่เป็นไรหรอกน่า ช่วยบอกทีสิว่านายไม่ได้ฆ่าอิติสเพราะมันกินสโคนของฉัน"

"เปล่า ถ้ามันกินสโคนของฉันก็ว่าไปอย่าง..."

"ฮา ฮา เกิดอะไรขึ้น"

ผมยังกังวลเรื่องใต้ตาของแซม แต่ก็พยายามอธิบายเรื่องฆาตกรฆ่าแพะอย่างดีที่สุด ระหว่างนั้นร่างของโอดิสก็เริ่มเลือนรางแล้วสลายกลายเป็นไอสีขาวเหมือนน้ำแข็งแห้ง ไม่นานก็เหลือแค่เสื้อคลุมยาว แว่นตา หมวก และขวานที่ฆ่ามัน

แซมหยิบอาวุธของนักฆ่าขึ้นมา โบขวานไม่ได้ใหญ่ไปกว่าสมาร์ตโฟน แต่ขอบดูคมมาก โลหะสีเข้มนี่สลักอักขระสีดำเหมือนขี้เถ้า

"เหล็กที่หลอมโดยยักษ์" แซมบอก "มีอาคม น้ำหนักพอดีมือนี้เป็นอาวุธล้ำค่ามาก แต่หมอนั่นกลับทิ้งไว้แบบนี้"

"เยี่ยมเลย ฉันคงไม่ชอบใจนักหากโอดิสโดนฆ่าด้วยอาวุธห่วยแตก"

แซมไม่สนใจผม เธอเริ่มทำแบบนี้ได้เก่งแล้ว "นายบอกว่ฆาตกรสวมหมวกเกราะรูปหมาป่าใช่ไหม"

"เหมือนนายร้ายครึ่งหนึ่งในเก้าโลกนั้นแหละ" ผมชี้ไปยังเสื้อโค้ตว่างเปล่าของโอดิส "ร่างของมันหายไปไหน"

"โอดิสรี มันไม่เป็นไรหรอก ร่างของสัตว์เวทมนตร์เกิดจากหมอกแห่งกินนุนกาแกบ พอตายก็ค่อยๆ สลายกลับเป็นหมอก โอดิสน่าจะฟื้นคืนชีพตรงไหนสักแห่งใกล้เจ้านายของมัน หวังว่าคงทันเวลาให้ธอร์ฆ่ากินเป็นอาหารค่ำอีกรอบ"

ผมรู้สึกว่านั้นเป็นความคาดหวังที่ประหลาดสักหน่อย แต่ก็ไม่ได้ประหลาดมากกว่าเหตุการณ์ในช่วงเช้าที่ผ่านมา ผมนั่งลงก่อนเข้าทูล จากนั้นก็จิบกาแฟที่เย็นชืดไปแล้ว

"ฆาตกรฆ่าแพะรู้เรื่องค้อนที่หายไป" ผมบอก "เขาบอกว่าถ้าเราไปที่โพรวินซ์ทาวนก็จะเข้าทางศัตรู หวังว่าคงไม่ได้หมายถึง..."

"โลภิเธอ" แซมนั่งลงตรงข้ามผม เธอโยนขวานเล่มนั้นลงบนโต๊ะ "ฉันแน่ใจว่เขาเกี่ยวข้องกับทางใดก็ทางหนึ่ง มันเป็นแบบนี้เสมอ"

แหละ"

ผมไม่ตำหนิเธอหรอกที่พูดด้วยน้ำเสียงขมขื่นแบบนั้น แซมไม่ชอบเอ่ยถึงเทพแห่งเล่ห์เหลี่ยมและการหลอกลวง นอกจากหมอนี่จะชั่วร้ายมากแล้วก็ยังเป็นพ่อของเธอด้วย

"เธอได้ข่าวจากเขาบ้างไหมในช่วงที่ผ่านมา" ผมถาม

"แค่ฝันถึงสองสามครั้ง" แซมหมุนถ้วยกาแฟไปมาเหมือนหมูนุ่มเปิดตู้เซฟ "เสียงกระซิบ คำเตือน ส่วนใหญ่เขาสนใจเรื่อง...ช่างเถอะ ไม่มีอะไรหรอก"

"ฟังดูมีอะไรอยู่นะ"

สายตาของแซมเคร่งเครียดและร้อนผ่าว เหมือนไม้พินในเตาผิงก่อนติดไฟ "พอพยายามทำลายชีวิตส่วนตัวของฉัน" เธอว่า "นั่นไม่ใช่เรื่องใหม่หรอก เขาอยากให้เราเสียสมาธิ ตายายของฉัน อามีร์..." เสียงของเธอสะดุด "มันไม่ใช่ปัญหาที่ฉันรับมือไม่ไหว ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเรื่องค้อนของเราเลย"

"แน่ใจนะ"

สีหน้าของเธอบอกผมว่าอย่าถามต่อ ในอดีตถ้าผมกดดันเธอมากเกินไป เธอก็คงจับตัวผมกระแทกผนังและใช้แขนกดคอไปแล้ว การที่เธอยังไม่ได้กดคอผมจนหมดสติก็เป็นสัญญาณว่ามิตรภาพของเราแน่นแฟ้นกว่าเดิม

"แต่จะว่าไปแล้ว" แซมว่า "โลกไม่ใช่ฆาตกรฆ่าแพะของนายหรอก เขาใช้ชวานแบบนั้นไม่ได้แน่ๆ"

"ทำไมเล่า ฉันรู้ว่าในทางเทคนิคแล้วเขาถูกขังไว้ในคุกลับขับบับ แอสการ์ดด้วยข้อหาฆาตกรรมหรืออะไรสักอย่าง แต่ดูเหมือนเขาไม่มีปัญหาในการโผล่หน้ามาเจอฉันทุกเมื่อที่เขาต้องการ"

"พ่อส่งภาพของตัวเองไปยังที่ต่างๆ หรือไปโผล่ในความฝันได้"
แซมบอก "หากเขาตั้งสมาธิอย่างแน่วแน่ก็อาจปรากฏตัวในรูปแบบ
ที่จับต้องได้ในระยะเวลาจำกัด"

"เหมือนตอนที่เขาพบกับแม่ของเธอ"

อีกครั้งที่แซมแสดงออกถึงความรักที่มีให้ผมด้วยการไม่ตีหัวผม
จนสมองปลิ้น เรากำลังฉลองมิตรภาพครั้งใหญ่ที่ร้านริงกิงคัพ

"ใช่" เธอบอก "เขาหาทางหนีพ้นนรกมาได้แบบชั่วคราว แต่แค่นั้น
ไม่เพียงพอจะใช้อาวุธเวทมนตร์ได้หรอก บรรดาเทพเจ้าเสกคาถากำกับ
พ้นนรกของเขาไปแล้ว เพราะถ้าเขาหนีจับอาวุธเวทมนตร์ได้
ก็อาจทำลายพ้นนรกได้ในที่สุด"

ผมคิดว่าเรื่องนี้สมเหตุสมผลในโลกแห่งตำนานเทพนอร์สที่หา
เหตุผลไม่ค่อยได้ พอลองนึกภาพโลกกินอนกางแขนกางขาในถ้ำลึกแห่ง
มือและเท้าถูกมัดด้วยพ้นนรกที่ได้มาจาก...แหวะ ผมทนคิดถึงมัน
ไม่ได้ด้วยซ้ำ มันคือไส้ของลูกชายโลกที่ถูกสังหารด้วยฝีมือของเหล่า
เทพเจ้า พวกเขายังเอางูไปขดไว้เหนือศีรษะของโลกิให้พิษหยดลงบน
ใบหน้าไปชั่วกาลนานด้วย ความยุติธรรมฉบับแอสการ์ดไม่ค่อยมีเมตตา
นักหรอก

"สาตกรฆ่าแม่อาจทำงานให้โลกิก็ได้" ผมบอก "เขาอาจเป็นยักษ์
อาจเป็น..."

"เขาอาจเป็นใครก็ได้ทั้งนั้น" แซมพูด "เรื่องที่น่ายบบรรยายถึงเขา
...ทั้งท่าทางการต่อสู้และเคลื่อนไหว ฟังดูเหมือนอินแฮร์รี่ บางที
อาจเป็นวาลคีรีด้วยซ้ำ"

ผมรู้สึกเหมือนท้องตกลงไปอยู่บนพื้น นึกภาพมันกำลังไปบนทางเท้า
แล้วหยุดอยู่ข้างหมวกของโอดิส "ใครบางคนจากวัลฮัลลา ทำไม่..."

"ฉันไม่รู้หรอก" แซมบอก "ไม่ว่าเป็นใคร เขาหรือเธอก็ไม่ยอมให้เราติดตามเงื่อนงำนี้เพื่อค้นหาค้อนของธอร์ แต่ฉันคิดว่าเราไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว เราต้องรีบลงมืออย่างรวดเร็ว"

"ทำไมต้องรีบ" ผมถาม "ค้อนนั้นหายมาหลายเดือนแล้วนะ พวกยักษ์ก็ยังไม่บุกสักหน่อย"

บางอย่างในตาแซมทำให้ผมนึกถึงแหของแรนผู้เป็นเทพีแห่งท้องทะเล ท่าที่ที่มันหมุนไปมาในเกลียวคลื่นและปวนดวงวิญญาณของคนจมน้ำตายไม่ให้อยู่อย่างสงบสุข นั่นไม่ใช่ความทรงจำที่ดีนัก

"แม็กนัส" เธอพูด "เหตุการณ์กำลังขมวดปมแน่นขึ้นทุกที ภารกิจช่วงหลังๆ ของฉันในใจดันเฮม...พวกยักษ์เริ่มอยู่ไม่สุขแล้ว มีการเสกภาพมายาขนาดใหญ่เพื่ออำพรางอะไรบางอย่างที่พวกนั้นกำลังวางแผนทำกันอยู่ แต่ฉันค่อนข้างแน่ใจว่ากองทัพยักษ์กำลังเตรียมเคลื่อนพล พวกยักษ์ใกล้จะบุกแล้ว"

"บุก...ที่ไหน"

ลมอ่อนพัดฮิญาบของเธอจนกระพือรอบใบหน้า "ที่นั่นไงเล่าแม็กนัส แล้วถ้าพวกนั้นมาทำลายมิดการ์ด..."

แม้แสงอาทิตย์อบอุ่น ผมกลับรู้สึกหนาวยะเยือกขึ้นมา แซมเคยอธิบายว่าบอสตันตั้งอยู่ใจกลางต้นอิกตราซิลหรือต้นไม้โลก มันเป็นจุดที่เดินทางไปมาระหว่างเก้าโลกได้ง่ายที่สุด ผมนึกภาพเงายักษ์ทาบลงมาเหนือถนนนิวยอร์ก พื้นลั่นสะเทือนภายใต้รองเท้าบูตหัวหุ้มเหล็กขนาดเท่ารถถังพันเซอร์

"สิ่งเดียวที่ยับยั้งพวกนั้นไว้" แซมพูด "คือความกลัวที่มีต่อธอร์ มันเป็นเรื่องจริงมาหลายร้อยปีแล้ว พวกนั้นยังไม่ตัดสินใจบุกจนกว่าจะแน่ใจว่าเขาไร้อาวุธจริงๆ แต่พวกยักษ์ใจกล้ามากขึ้นทุกที ดูเหมือน

เริ่มสงสัยแล้วว่าอาจถึงเวลาที่เหมาะสม..."

"ไม่ได้มีแค่ธอร์ที่เป็นเทพเจ้านี้" ผมว่า "แล้วโอดิน เทียร์ หรือเฟรย์ พ่อของฉันเล่า พวกเขาสู้ยักษ์ไม่ได้หรือไง"

ทันทีที่ผมพูดออกไปก็รู้สึกว่าคุณคิดว่าความคิดนี้พิลึกลึกลับดี โอดินเป็นพวกคาดเดายาก เมื่อใดที่โผล่หน้ามาก็ดูเหมือนสนใจอยากนำเสนอข้อมูลสร้างแรงบันดาลใจผ่านโปรแกรมพาวเวอร์พอยต์มากกว่าต่อสู้อย่างไม่เคยเจอเทียร์ผู้เป็นเทพแห่งความกล้าหาญและการประลองเพื่อตัดสินข้อพิพาทด้วยซ้าว ส่วนเฟรย์... พ่อของผมเป็นเทพแห่งฤดูร้อนและความอุดมสมบูรณ์ ถ้าคุณอยากให้ดอกไม้บาน พืชผลเติบโต หรือผลจากกระดาดขนาดใหญ่ดี เขาก็คือผู้ที่คุณควรไปขอความช่วยเหลือ แต่เรื่องไล่ฝูงยักษ์จากใจตันเฮมเนีย ผมว่าเขาอาจไม่เหมาะนัก

"เราต้องหยุดยั้งการบุกก่อนมันจะเกิดขึ้น" แซมบอก "ซึ่งหมายความว่าเราต้องหาค้อนโยเนียร์ให้เจอ นายแน่ใจใช่ไหมว่าโอดิสพูดถึงโพรวินซ์ทาวน์"

"แน่สิ มีรังไว้ต่ออยู่ที่นั่น มันแย่มากไหม"

"ถ้าให้คะแนนจากหนึ่งถึงสิบ มันก็สูงทะลุไปถึงยี่สิบได้ เราจะต้องขอความช่วยเหลือจากฮาร์ธสโตนและบลิตเซน"

ถึงสถานการณ์ไม่ดี แต่พอคิดว่าจะได้เจอเพื่อนเก่าก็ทำให้ผมรู้สึกดีขึ้น

"เธอรู้ใช่ไหมว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน"

แซมลั่นเล "ฉันรู้ว่าจะติดต่อได้อย่างไร พวกนั้นไปซ่อนตัวอยู่ในสถานที่ที่ปลอดภัยแห่งหนึ่งของมิเมียร์"

ผมพยายามทำความเข้าใจคำพูดนี้ มิเมียร์เป็นเทพผู้มีแต่หัว ถ้าใครอยากดื่มน้ำจากบ่อแห่งความรู้ของเขาก็ต้องยอมรับใช้มิเมียร์

เป็นเวลาหลายปี เขาเคยสั่งให้บลิทซ์กับฮาร์ธคอยจับตาดูผมตอนเป็นคนไร้บ้าน เพราะผม 'สำคัญต่อชะตากรรมของโลก' เทพองค์นี้ยังคุมเครื่องปาจึงโกะในโลกต่างๆ รวมถึงทำธุรกิจสีเทาอีกหลายอย่างด้วย มิเมียร์มีสถานที่ซ่อนตัวมากมาย ผมนี่สงสัยว่าเขาเรียกร้องอะไรเป็นค่าเช่าจากเพื่อนทั้งสอง

"ทำไมบลิทซ์กับฮาร์ธต้องไปซ่อนตัว"

"ฉันควรให้พวกเขาได้อธิบายเอง" แซมบอก "พวกเขาไม่อยากจะให้นายเป็นห่วง"

มันฟังดูย้อนแย้งมากจนผมอดขำไม่ได้ "พวกนั้นหายหน้าไปโดยไม่ส่งข่าวคราว เพราะไม่อยากจะให้ฉันเป็นห่วงเนี่ยนะ"

"ฟังนะแม็กนัส นายต้องการเวลาเพื่อฝึกฝน...เพื่อปรับตัวกับชีวิตในวัลฮัลลาและทำความเข้าใจกับพลังอินแฮร์รี่ของตัวเอง ฮาร์ธสโตนกับบลิทเซนเห็นลางร้ายจากหินอักขระ พวกเขาก็เลยระวังตัวไว้ก่อนด้วยการหลบไปซ่อนที่อื่น แต่สำหรับภารกิจครั้งนี้..."

"ลางร้ายรี นี่แซม นักข่าวนั้นก็รู้ว่าฉันอาจเสียเพื่อนนะ"

"ฉันรู้" เธอหยิบถ้วยกาแฟด้วยนิ้วสั้นเท็ม "เราจะระวังนะแม็กนัส แต่เรื่องริงไวต์...เวทมนตร์อักขระกับทักษะใต้ดินอาจช่วยได้อย่างมหัศจรรย์ เราจะต้องมีฮาร์ธกับบลิทซ์ไปด้วย ฉันจะติดต่อกับพวกนั้นตอนบ่ายวันนี้ จากนั้นฉันสัญญาว่าจะเล่าทุกอย่างให้นายฟัง"

"ยังมีอีกเหรอ" ทันใดนั้นผมก็รู้สึกเหมือนนั่งอยู่ที่โต๊ะเด็กในงานฉลองวันขอบคุณพระเจ้ามาตลอดหกสัปดาห์ ทำให้พลาดไม่ได้ฟังบทสนทนาสำคัญๆ ที่พวกผู้ใหญ่คุยกัน 'ไม่ชอบโต๊ะเด็กเลยแฮะ'

"แซม เธอไม่ต้องปกป้องฉันก็ได้" ผมว่า "ฉันตายไปแล้วนะ ฉันเป็นนักรบผีดิบของโอดินที่อยู่วัลฮัลลา ให้ฉันช่วยเธอสิ"

"นายได้ช่วยฉันแน่" เธอสัญญา "แต่นายต้องการเวลาเพื่อฝึกฝนนะ แม็กนัส เราโชคดีที่ผ่านอุปสรรคมาได้ตอนไปตามหาดาบแห่งฤดูร้อน แต่เรื่องที่กำลังจะเกิดหลังจากนี้...นายจะต้องใช้ทักษะที่มีทั้งหมด"

กระแสความกลัวในน้ำเสียงของเธอทำเอาผมสะท้อน

ผมไม่เคยคิดว่าเราโชคดีตอนไปตามหาดาบแห่งฤดูร้อน เราเกือบตายนับครั้งไม่ถ้วน มีเพื่อนสละชีพไปถึงสามคน เราหยุดยั้งหมาป่าเฟนริสและกลุ่มยักษ์ไฟจากการทำลายล้างเก้าโลกได้ทันแบบฉิวเฉียด ถ้าแบบนั้นถือว่าโชคดี ผมก็ไม่อยากคิดว่าโชคร้ายจะเป็นอย่างไร

ผมเอื้อมมือเข้ามาหยิบสโคนแครนเบอร์รี่ส้มของผมไปแตะขอบน้ำตาลไอซิ่งซึ่งเป็นสีเดียวกับดวงตาฟกขี้ๆของเธอ "ฉันควรกลับไปเรียนเสียที จะขาดเรียนวิชาฟิสิกส์หลักสูตรเอพี* ไม่ได้แล้ว แกมยังมีปัญหาต้องจัดการที่บ้านช่วงบ่ายวันนี้ด้วย"

ผมจำได้ว่าเธอพูดเรื่องโลกพยายามป่วนชีวิตส่วนตัวของเธอ แกมตอนที่พูดซึ่งอามีร์ก็มีน้ำเสียงห้วนใจนิดๆ ด้วย "มีอะไรที่ฉันช่วยได้บ้างไหม ให้ฉันแวะไปที่แพลตฟอร์มฟาလာเฟลแล้วคุยกับอามีร์ให้ไหม"

"ไม่!" แก้มของเธอแดงก่ำ "ไม่ ขอบใจนะ แต่อย่าทำแบบนั้นเด็ดขาด ห้ามเลย"

"งั้นฉันก็ไม่ทำหรอก"

"แม็กนัส ฉันรู้ว่านายมีเจตนาดี ตอนนี้ฉันมีเรื่องที่ต้องจัดการหลายอย่าง แต่ก็ยังไหวอยู่ ไว้เจอกันคืนนี้ที่งานเลี้ยงสำหรับ..." สีหน้าของเธอบึ้งตึง "นายก็รู้ ผู้มาใหม่ล่ะ"

* หลักสูตร Advanced Placement Program เป็นโครงการเรียนล่วงหน้าที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมัธยมปลายสามารถทดสอบหรือเตรียมพร้อมก่อนเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยของประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศแคนาดา

เธอหมายถึงวิญญาณที่ตัวเองเพิ่งไปรับมา แซมเป็นวาลคิริผู้รับผิดชอบจึงต้องไปร่วมงานเลี้ยงคืนนี้เพื่อแนะนำอินแฮร์รี่คนใหม่ล่าสุด

ผมพิจารณารอยข้ำได้ตาเธอแล้วก็เริ่มเข้าใจบางอย่าง

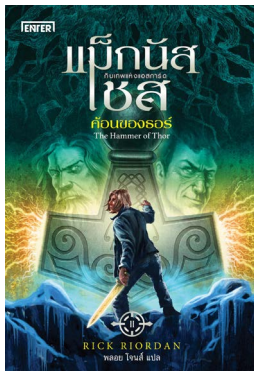
"วิญญาณที่เธอไปรับมา" ผมพูด "อินแฮร์รี่คนใหม่ตอยเธอใช่ใหม" แซมขมวดคิ้ว "มันซับซ้อน"

ผมเคยเจออินแฮร์รี่ารัห้วงรุนแรงมาแล้ว แต่ไม่เคยมีใครกล้าตอยวาลคิริมาก่อน ถือเป็นพฤติกรรมที่เหมือนฆ่าตัวตายชัดๆ แม้สำหรับคนที่ตายไปแล้วก็ตาม "ปัญญาอ่อนชะมัด...เดี๋ยวก เรื่องนี้มีอะไรเกี่ยวข้องกับเสียงหอนของหมาป่าที่ฉันได้ยินจากอีกฟากของค่อมมอนหรือเปล่า"

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของแซมร้อนระอุ ดูเหมือนใกล้ปะทุเป็นเปลวไฟแล้ว

"นายจะรู้ในคืนนี้" เธอลุกขึ้นและหยิบขวานของนักฆ่า "ตอนนี้กลับไปวัดฮัลลาได้แล้ว คืนนี้นายจะได้รับเกียรติให้พบกับ..." เธอชะงักพลางคิดหาคำพูดที่เหมาะสม "น้องชายของฉัน"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623839.html>